

ИЗГРАЖДАНЕ, СЪЩЕСТВУВАНЕ И РАЗГРАЖДАНЕ НА ФИЗИЧЕСКАТА СИСТЕМА

Кръговратът на долната вода – изграждането, съществуването и разграждането на една физическа система, преминава през четири периода.

1. Ако приемем, че във вселената не съществува нищо друго освен горната вода, това означава, че няма движение, защото няма на какво и към какво. Няма откъде и накъде. Невъзможна е някаква отлика на нещо от друго нещо. Няма тежнениа, поле, пространство и време. Не действа „Законът за единство и борба на противоположностите”, защото всичко е Едно.

По време на първия период от развитието на физическата система, водите са в съотношение Единство – пълно обединение и са невидими. Поради това днес този период е непознат за нас.

2. За да започне кръговрата, от горната вода (от нея) се разграничава долната и от Едно се ражда Две. Едно е причина за единството, а Две за раздора и борбата помежду им.

Ако едно тяло тегли след себе си друго, с еластична връзка, в началото, при потегляне, първото тяло ще потегли само. Ще придобие изпреварваща скорост и ще я увеличава докато му позволява еластичната връзка между телата. Когато еластичността на връзката намалее, ще започне бавно движение и на второто тяло. Неговата скорост ще се увеличава докато еластичността на връзката се изчерпи и скоростите на двете тела се изравнят.

Докато първото тяло поддържа същата скорост, разстоянието между двете тела ще се запази непроменено. Но ако първото тяло забави своята скорост, еластичността на връзката и инерцията на второто тяло ще запазят скоростта му непроменена и тя ще превиши скоростта на първото тяло. Ако първото тяло продължи да забавя скоростта си, разликата между скоростите на двете тела ще се увеличава и някъде напред във времето и пространството второто тяло ще настигне първото.

По време на втория период от развитието на физическата система, водите ще са в съотношение разединение. Ще се появят тежнениа, полето, движението, времето и пространството. Пространството ще се свива, а времето ще тече обратно.

Още в началото на кръговрата, когато започне отделянето на долната вода от горната (от нея), ще се появят тежнениа между тях и като следствие от това, полето. Тогава, според принципа на "изпреварващия удар", мощта на тежнението на долната вода ще превиши тежнението на горната и ще определи посоката свиване на полето, а напрегнатостта му ще предизвика действието изсмукване от горната вода (от нея) на частици долна вода – най-малки ядра, които ще започнат да се притеглят помежду си и да се сливат.

Изсмукването на частици долна вода, от горната (от нея), може да става само в размер най-малките физически ядра.

Когато едно от тях превиши останалите по големина, ще стане централно за околните и те ще започнат да се втичат в него. То ще стане черна дупка. Докато посоката на полето е свиване, ще продължи пълненето на ядрото – втичане на най-малки ядра в черната дупка и от там не може да излезе нищо, дори и най-малки ядра. След преминаване на горната граница и влизане в черната дупка, най-малките физически системи ще се отправят с максималната за тях скорост към центъра на кълбото и намалявайки скоростта си ще се сливат, уголемяват и уплътняват.

Черните дупки са най-големите видими единични обекти във вселената. Горната им граница – сферата, през която се втичат в нея най-малки физически системи, в началото нараства и достига огромни размери. При нарастването и се променя съотношението между двете тежнениа и напрегнатостта се увеличава. При достигане на крайната големина на черната дупка идва момент, когато горната граница на черната дупка се "запалва" и става видима. В астрономията това са сините, белите и червените гиганти.

Като следствие от намаляване на ефекта от "изпреварващия удар", напрегнатостта на полето ще намалява. Заедно с намаляването на напрегнатостта, ще намалява и обема на кълбото, променяйки и цвета на светлината си. Гигантът ще започне да се свива, до установяване на равновесие между тежненията на двете води и втичането на най-малки ядра в черната дупка ще спре. Горната граница ще достигне долната и ще се слоят. Ще изчезнат тежненията, полето, движението, времето и пространството. Понякога гигантите, под външно въздействие извършват инплюзия и времето за процеса на тяхното свиване се съкращава.

3. По време на третия период от развитието на физическата система, тежненията ще са в равновесие, а водите ще са в съотношение Дуализъм – пълно разединение и ядрото ще стане невидимо. Поради това, днес този период е непознат за нас. Но, малко преди да настъпи третият период, в самия край на втория и малко след като е завършил, в самото начало на четвъртия, полето на физическата система е "видимо". В съвременната астрономия то образува гравитационните лещи.

4. След като изтече третия период, равновесието ще се наруши. Мощта на тежнението на горната вода ще започне да превишава мощта на тежнението на долната и ще определи посоката разширение на полето, а напрегнатостта му ще предизвика изсмукване на частици долна вода – най-малки ядра от централното ядро (от него).

Изсмукването на частици долна вода от ядрото (от него), може да става само в размер най-малките физически ядра.

Във физическото ядро, никога няма и не може да има друго освен долна вода. В четвъртия период в него не може да проникне нищо, по никакъв начин, дори и най-малки ядра. Ядрото може да бъде погълнато от друго ядро, раздробено, изсмукано бавно или бързо, чрез енсплозия от напрегнатостта на полето, но в него не може да се проникне.

В началото на четвъртия период отново ще се появят тежненията, полето, движението, пространството и времето. Съотношението между двете води ще е обединение. Пространството ще се разширява, а времето ще тече в права посока.

Днес, Слънцето, Земята и всички планети и комети в Слънчевата система са в четвъртия си период.

Полето (материята) около ядрото, през първата половина от четвъртия период се изгражда низходящо и сферично, отвън навътре. Първо се изгражда етерът – физическите системи. Етерът също се изгражда отвън навътре. Първо най-отдалечените владения на ядрото, състоящи се от най-малки физически системи. По-вътрешният слой е от по-големи елементарни частици и така все по-навътре към ядрото, докато се стигне до атомите и газовете. Естествено, според таблицата на Менделеев, първо се появява водородът, след него хелият и т.н.

Днес учените знаят, че главите на кометите са обвити във „водороден облак“, а около ядрата на звездите „*гори водород*“. Така е, защото той се произвежда там, от изсмуканите от ядрото (от него) и групирани се около него елементарни частици и се преобразува в хелий.

Развитието през четвъртия период на една макрокосмическа физическа система, е в следната последователност.

- Звезда, „излъчваща“ в най-високата част на електромагнитния спектър, над видимата светлина.
- Звезда, от спектрален клас O, с бял цвят.
- Звезда, от спектрален клас B, със синьо-бял цвят.
- Звезда, от спектрален клас A, със син цвят.
- Звезда, от спектрален клас F, със зелен цвят.
- Звезда, от спектрален клас G, със жълт цвят. Такова е и нашето Слънце.
- Звезда, от спектрален клас K, с оранжев цвят.
- Звезда, от спектрален клас M, с червен цвят.
- Звезда, наричана „Кафяво джудже“.
- Небесно тяло, чието ядро е обвито с газове и пари – газова планета – Юпитер.

След като се появят пари, по-късно под тях ще се образува течност, а още по-късно, под течността се образува и твърдата.

След изграждане на четирите агрегатни състояния на материята около ядрото, при определени стойности на напрегнатостта на полето, според израза „*Всяко нещо с времето си*“, ще се появи и цялото многообразие от материални образувания, които съществуват днес върху земното ядро. Това е нашият дом – планетата Земя.

Юпитер

Земята

Марс

http://antwrp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0605/redspot2_hst_f.jpg
<http://www.solarviews.com/raw/earth/earthaf.jpg>
http://www.msss.com/mars/pictures/usgs_color_mosaics/marineris.gif

Разграждането на материята около ядрото, през втората половина на четвъртия период, става в същия порядък – от горе надолу. Първо ще изчезне етерът, след него газовете. Течността ще слезе в земята, а после ще изчезне и тя.

В такова състояние е днес Марс. След още време, той ще стане като Луната.

Луната

Астероид

http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0012/moon3rd_armstrong.jpg

http://antwarp.gsfc.nasa.gov/apod/image/0406/idadactyl_galileo_big.gif

Цялостното развитие на разгледаната дотук физическа система, е следствие от „излъчването“ от ядрото на долна вода и намаляване на нейното количество, съответно и намаляване на размера на ядрото. Това ще продължи до окончателното, пълно изчерпване на долната вода от ядрото – следователно ще изчезне и то.

Системата вече няма да е физическа. Ще остане само каменно кълбо, без гравитация и центробежната сила, при неговото въртене ще го раздробят и по орбитата на нашата мъртва физическа система ще се понесе поток от астероиди – каменни отломки, като тези в астероидния пояс между Марс и Юпитер.

Това е „нормалното“, еволюционно развитие на физическите системи, но не винаги се случва така. Всичко във вселената е настроено много фино. Единното всемирно поле е единно, но напрегнатостта му навсякъде е различна. Затова физическите системи „прескачат“ някои части от процеса описан по-горе. А има и такива, които стигат до края на периода за „нула време“. Това са познатите ни инплозии, колапси на небесните гиганти и енплозиите на нови и свръхнови звезди.